

БРАНИМИР СЪБЕВ
ЖЕНИТЕ НА ЖИВОТА МИ

chitanka.info

Тази вечер те ще дойдат. И петте. За пръв път всичките ще се съберат заедно, на едно място. Жените на живота ми. Пет жени, като пет пръста на ръка, свита в юмрук, която натроши сърцето ми и после си го прибра парче по парче, като скъп спомен от детството, оставен да тлее в забрава на някой стар таван.

Първата е създание от сънищата. Тя е като фея от приказките — мъничка и крехка като кутре, а усмивката ѝ може да разтопи и ледник. Липсват ѝ само крилцата — нежни и ефирни, покрити с цветен пращец от царството на Морфей. Пращец, от който са направени мечтите... Тя ме дари с първата ми целувка. Целувка, която ме разтърси из основи, от която по тялото ми пробягаха горещи и хладни вълни, целувка, която откри за мен един нов свят. Целуна ме, а после се засмя със звъна на хиляди камбанки и побягна в нощта, оставяйки ме в обятията на сладката болка. Смехът ѝ — ромон на планинско поточе, ме преследва и досега, макар и само в сънищата ми. Името ѝ на старобългарски означава вятър... Вятърът я донесе при мене, вятърът я и взе.

Втората идва от Ада. Косите ѝ — ту руси и заслепяващи като слънцето, ту червени като разжарен огън, ме оплетоха с греховна прегръдка и създадоха поквара в мен. Устните ѝ не промълвяха и дума — само се разтягаха в сладострастна усмивка, а лъстивите ѝ очи примижаваха, когато страстно сплитяхме телата си. Тя идваше и си отиваше, когато си поиска, а щом си тръгнеше, аз се разкъсвах от мъка... Когато ме напусна завинаги, останах три години безименен в самота — толкова дълго не можех да я прежаля, толкова дълго не намирах достойна, с която да я заменя. И досега си спомням за нея с копнеж, от който слабините ми потръпват. Името ѝ на славянски означава искряща — като звезда в спомените ми, като въглен в пепелта на миналото...

Третата е смугла и чернокоса. Черна отвън, а така бяла отвътре. С нея ни свързваха толкова много неща — тежък живот, еднакви възгледи за света, за живота, за бъдещето, еднакви вкусове, сходни мечти, почти идентична външност... Тя само ме обичаше — нищо друго, а и не трябваше. Тя искаше в замяна само обич и аз ѝ я дадох. В началото. Времето и войната обаче ни промениха. Тя бе средният пръст, който бях размахал на целия свят в това смутно време — любовта ѝ бе голяма, ала моята гордост още повече. Смешните ѝ опити

да прикрие чувствата си, детинските съмнения, които изпитваше към мен, жалките ѝ женски претенции по някакъв начин да доминира само ме развеселяваха и ме караха да ѝ се присмивам. Единствената, която нараних, единствената, която не заслужаваше. Ала сякаш в любовта винаги единият повече дава, а другият повече получава. При раздялата ни тя плачеше, а в мен имаше само празнота. С въздишка и примирен поглед изпратих жената, чието име се превеждаше като устроителка. Жалко, че не успях да устроя живота си с нея... Или?

Четвъртата е кралица на фона на останалите. То и името ѝ е такова. Така горда, така властна. Самочувствието ѝ бе високо и с право — едва ли имаше по-красива от нея на земята. Тяло на богиня, съчетано със страхотен интелект. Коса с цвят на старо злато, обрамчваща бяло лице с високи скули, а над тях — очи, зелени като листата на дърветата, като тревата в полетата. Жена, напълно съзнаваща властта си над околните. Мъжете бяха прах в краката ѝ, можеше да има всеки, който пожелае, само ги командваше с показалец — ти, ти и ти... С нея се познавахме толкова отдавна — още от деца. Тя бе за мен всичко — и приятелка, и сестра, и възлюбена. Тя бе единствената, която обичах изцяло, завършено, тя бе тази, с която исках да прекарам остатъка от живота си, само това. Ала явно и то бе прекалено много... Тя идваше при мен, когато искаше да сподели проблемите си, когато имаше нужда от някого, пред когото да изплаче мъката си. Искрено ѝ съчувствах и я разбирах — жена като нея нямаше много приятели, защото повечето хора ѝ завиждаха. Когато ми разказваше за мъжете, които бе имала, изгарях от ревност, но обичта ми към нея беше по-силна от ревността ми. Тя обаче прие чувствата ми като даденост и аз изпитах смазващата ѝ гордост...

И накрая е последната. Тя се появи в живота ми с усмивка, весела като името ѝ. Ниска, пълничка, като палеца, който завършва дланта и който мачка най-болезнено. Но, ако не беше палецът, нямаше да е ръка, а лъжица, нали? Паснахме си идеално, съчетаваха толкова много положителни качества в себе си, криейки в същото време отрицателните си черти. Едновременно нежна и сурова, чувствителна и студена, добра и лоша, сякаш в едно тяло живееха две жени. Рискувах и посветих последното парче от сърцето си на нея — тя бе последният шанс, последният влак... Който буквално ме смаза. С нея стигнах абсолютния край, бях на самия ръб. След раздялата ни осъзнах

извечните житейски истини, простих се с последните си заблуди и мечти, разбрах колко съм се лъгал досега, не бях вече същият.

Очаквам жените на живота ми горе на стария хълм. Неволно плъзвам поглед надолу по хълма, където беше старото френско гробище. Сега там растат храсти и бурени — толкова високи, че почти скриват паметника на българо-френската дружба. Ако се чудите има ли нещо по-злокобно от столетно гробище, аз ще ви кажа — има. Това е столетно гробище, на което каменните кръстове са махнати, а ковчезите изкопани и останките на загиналите бойци от Чуждестранния Легион изпратени обратно във Франция. Гробище без мъртъвци...

Здрачава се. Усещам хладната милувка на вятъра върху разголените си гърди. В гърдите, където вече няма сърце. Има само мрачна бездна, в която се рее бучка черен лед, студен и твърд като диамант. И душа не нося. Душата сега я държа в лявата си ръка. Моят меч... Безкрайно дълъг, остър като среднощен писък на банши, верен завинаги.

Те идват. И петте. Стъпват бавно и спокойно по земята, уверени, че тя им принадлежи. Каква заблуда. Напротив, ние принадлежим на нея — до сетния си час... дори и след това. Те спират и ме поглеждат. Не толкова виждам, колкото усещам промяната в тях. Чувствата им, които са изпитвали досега към мен — безразличие, презрение, омраза, превъзходство, сега са заменени от удивление. А аз не изпитвам нищо. Техният предишен любим се е променил. Издължен, бледен и отслабнал, облечен в черна кожа, с коси до кръста, бели като планински сняг, сиви като времето. Те извикват вкупом името ми, надявайки се да упражнят власт над мен. Поклащам глава. Старото ми име, означаващо бранител, защитник... Отдавна не го използвам. Сега имам ново. Име, свързващо се с Дървото на Живота. Име, свързващо се с Еманацията на Бог.

Заточвам се към тях, а сухите октомврийски треви се отдръпват от пътя ми. Всичко трябва да свърши тук, сега, завинаги. Те извикват от ужас, но аз съм неумолим. В очите ми, изсечени от арктичен лед, не се чете милост. Мечът ми полита, бърз като вятъра, и ги посича като ураган. За миг границите на реалния и невидимия свят се размиват и писъци, страх, ужас, молба, стомана, плът и кръв се смесват в една

невъзможна комбинация, а воят на вятъра се извисява до безумно кресчендо...

После всичко свършва изведнъж. Няма нищо. Само покой. Яркият цвят на живота е обагрил сивия пейзаж. А аз се разтапям в настъпващия мрак, оставяйки единствено дърветата да оплакват смъртта им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.